Sportul magazin

EVOCĂRI OLIMPICE

DESCHIZĂTOR DE PÎRTIE

Erau 57 de concurenți, din peste 35 de țări, din Suedia în Filipine și din Brazilia în Egipt. Trecuseră doar cîțiva ani de la încheierea celui de al doilea război mondial și descopereau cu toții deliciile tirului alb, fără victime omenești. În vizor apăreau ținte și dincolo de ele o singură țintă, supremă : titlul de campion olimpic. Țintele nu erau nici pe atunci prea mari : pe o suprafață valabilă cu diametrul de 20 cm, cercuri concentrice cu un miez de foc, cu un punct negru de doar 2 cm, iar în mijlocul acestuia, o altă rotunjime de doar un centimetru care simbolizează atît de caraghios și totuși atît de sugestiv : „musca". La vînătoarea de astfel de „muște" au pornit, **în 1952, cu prilejul Jocurilor Olimpice de vară de la Helsinki,** trăgătorii cu arme de calibru redus, cărora li se permiteau 40 de focuri, din poziția culcat, de la 50 m distanță de patratul de carton subțire. S-au tras 4 serii de cîte 10 focuri și pe poligonul de la Malmö emoția n-a cunoscut decît cote în creștere. După trei serii, doar patru concurenți realizaseră punctajul maxim : de 3 × 100. Dar canadianul Boa ratează un foc în ultima serie, iar elvețianul Horber — două. Singurii care-și stăpînesc nervii și care țintesc cu răceala care aici devine sumumul concentrării sînt românul Iosif Sârbu și sovieticul Boris Andreev. Ei obțin în final acel „nec plus ultra" : 400 de puncte din 400 posibile. Și totuși inventivitatea umană găsește modalitatea de departajare : numărarea „mușteIor". **Iosif Sârbu** are 33 (din 40 posibile), iar Andreev doar 28. Sportivul român primește medalia de aur. **Atunci, la 29 iulie 1952, pentru prima oară în arena olimpică s-a ridicat steagul patriei noastre pe catargul cel mai înalt, iar imnul nostru a răsunat, tot pentru intîia oară, în cadrul unei ceremonii de premiere olimpică.**

Victoria aceasta nu a încununat, cum se spune, o carieră, ci piramida de **sîrguință, seriozitate, voință,** și **stăpînire** de sine, clădită de copilandrul

IOSIF SÂRBU

din Șibotul ardelenesc, de pe malul Mureșului, ajuns profesor de tir în Dealul Spirii din capitala țării. Primul nostru campion olimpic își amintea totdeauna că drumul învățăcelului a trecut cu spor și folos prin fața bancului de armurier al tatălui său, Dănilă Sârbu. Pînă în ultima clipă a prea scurtei sale vieți, Iosif Sârbu s-a antrenat cu **fervoare** și **perseverență,** chiar și cînd țintele se vedeau greu prin sita ploii.

Iosif Sârbu a fost primul campion olimpic român și primul maestru emerit al sportului din țara noastră. El poate fi deci socotit un „deschizător de pîrtie" în palmaresul nostru olimpic.

Victor BĂNCIULESCU

SPORT ABC: ATLETISMUL

Sportul sporturilor... Vine de prin milenii. (Și nu e doar o metaforă). În Creta, la Cnossos, păstorii regelui Minos săreau cu prăjina peste grumazul taurilor, făcînd să se nască cea mai tehnică probă a atletismului, care a cunoscut epoca lemnului, a bambusului, a aluminiului și a fibrei de sticlă. A urmat Homer. Și odată cu el, celebrele întreceri atletice din cadrul funeraliilor lui Patrocle. A urmat Coroebos, primul sprinter olimpic (776 i.e.n.), predecesorul lui Owens. A urmat Philippides, prima jertfă a cursei contracronometrului.

A urmat evul cel lung al turnirurilor. Atletismul avea să renască abia în secolul trecut. Se spune că data lui de naștere e anul 1866, în prima întîlnire Oxford — Cambridge. Englezii au dăruit atletismului vestitul lor cross-country, *adică alergarea prin iarbă, de-a lungul cîmpiei. Și i-au mai dat în dar măsurătorile lor atît de ciudate pentru un om crescut la aritmetica continentului. Ei au hotărît ca greutatea să măsoare 16 livre, motiv pentru care bila continentului cîntărește 7,257 kg. Ei au hotărît că alergarea trebuie să graviteze în jurul milei engleze, motiv pentru care cursa de 400 m este un sfert de milă, iar cea de 800 — jumătatea ei.*

Englezii ar fi vrut să păstreze atletismul doar pentru ei. Dar a venit Pierre de Coubertin și a făcut din el, prin renașterea Jocurilor Olimpice, un sport al întregului glob. Tot un francez, profesor de filologie, a avut ideea de a renaște legendara cursă a maratonului. Așa se face că într-o noapte de vară, la Roma, Bikila Abebe a alergat maratonul, pe străzile cetății eterne, în picioarele goale, sfidînd parcă viermuiala secolului XX, în amintirea strămoșului său etiopian de la curtea lui Amonasro, care a văzut-o, cu milenii în urmă, pe frumoasa Aida.

Atletismul, sportul sporturilor... Sportul care bate toate recordurile și care înfruntă paradoxurile. Pînă mai ieri, sprinterul trebuia să fie un om de culoare, adică omul reflexelor rapide. Într-o bună zi, Armin Harry a redus cu o zecime de secundă cursa piciorului de start pînă la primul contact cu pămîntul. Într-o bună zi, la München, în cadrul Jocurilor, atletismul s-a reconfirmat ca un sport al tuturor posibilităților : Borzov se dovedea mai bun decît americanii la sprint, iar americanul Shorter cîștiga cursa lui Bikila sau a lui Zatopek.

Atletismul este cel mai frumos sport din lume — a spus cîndva Iolanda Balaș. De ce ? „Pentru că ultima stachetă cade întotdeauna, simbolizînd parcă dorința neînfrîntă a omului de a se întrece pe sine însuși".

Ioan CHIRILĂ

Sportivul zilei

DORU TUREANU ȘI PASUL CEL MARE...

Peste 100 de corespondenți de presă, radio și televiziune, prezenți la Biel și Aarau, l-au declarat pe **Doru Tureanu,** centrul primei linii a echipei României, drept cel mai bun jucător al actualei ediții a grupei B a Campionatului mondial de hochei. În vîrstă de 22 de ani (1,80 m înălțime, 80 kg), membru al clubului Dinamo București (antrenori: M. Flamaropol și G. Cosman), Doru Tureanu a impresionat publicul, pe specialiști, prin patinajul său impecabil, printr-o mare măiestrie tehnică, prin inteligența și rafinamentul combinațiilor sale. „Eroul" turneului este interlocutorul nostru.

REP. Se spune că ești un mare îndrăgostit de dribling...

D. T. Sînt un mare îndrăgostit de hochei, iar driblingul reprezintă partea lui cea mai frumoasă.

REP. Care au fost cele mai grele meciuri ale campionatului?

D. T. Înainte de meci, cel cu Elveția ; după meci, cel cu Norvegia.

REP. Și care au fost cele mai ușoare ?

D. T. Înainte de meci, cel cu Norvegia, după meci, cel cu Elveția.

REP. Ce reprezintă hocheiul în viziunea ta ?

D. T. În primul rînd, un joc minunat. Dar, mai presus de aceasta, o permanentă luptă cu propriile tale slăbiciuni omenești. Lupta cu frica, cu oboseala, cu furia și cu înfumurarea. În hochei ești adesea chemat să faci totul atunci cînd ai senzația că nu mai poți face nimic...

REP. Care sînt obiectivele tale apropiate ?

D. T. Să reciștigăm, cu Dinamo, titlul de campioni ai țării.

REP. Și cele mai îndepărtate ?

D. T. Multe. În primul rînd studiile.

REP. În sfîrșit, cum vezi prezența echipei României în grupa A ?

D. T. Mă simt ca un elev mic în fața unui profesor uriaș. Dar, oricum, este mai bine să pendulezi între grupele A și B decît între B și C. **Pasul cel mare a fost făcut !...**

Valeriu CHIOSE

„BĂIATUL DE AUR" LA GALAȚI

„Băiatul de aur", piesa dramaturgului american Clifford Odets, inspirată din lumea boxului profesionist, a văzut lumina rampei la Teatrul dramatic din Galați în regia lui George Rada. De-a lungul celor trei acte se dezvăluie lupta fără menajamente ce are loc dincolo de perimetrul careului magic, adică în culisele boxului profesionist, devorat de corupție și nu rareori de gangsterism.

Joe Bonaparte, un tînăr cu înclinații spre muzică, dar și cu certe calități de boxer (evident ca pretext), nu-și poate realiza aspirațiile artistice și în ciuda fondului său sănătos, alunecă încet-încet — datorită climatului nociv din lumea aparent mirifică a boxului profesionist — pe toboganul abrutizării morale și fizice.

Cu toată complexitatea și dificultatea piesei, colectivul Teatrului dramatic a reușit să pună în valoare intențiile autorului, oferindu-ne un spectacol agreabil și plin de învățăminte. Am reținut bunele prestații ale actorilor Eugen Poescu-Cosmin, Liliana Lupan, Dimitrie Bitang, Mihai Mihail, în rolul lui Joe Bonaparte, face risipă de virtuți actoricești ; din păcate, el a fost însă vizibil handicapat de cei 21 de ani ai personajului.

„Băiatul de aur" se înscrie pe lista reușitelor Teatrului dramatic din orașul dunărean.

T. SIRIOPOL,
coresp. județean

ALARMĂ! VINE TARZAN!

Orice îndrăgostit de natație, ale cărui timple încep să încărunțească, simte desigur un gust amar ori de cîte ori află despre un nou record mondial. Recent, **o fetiță a înotat mai repede decît John Konrads în 1960 (!),** în timp ce Kornelia Ender doboară, la fiecare sfîrșit de săptămînă, cîte un record mondial, amintind de Johnny Weissmüller, „invincibilul" anilor '20, înainte ca acesta să fi pătruns la Hollywood, pentru neuitata serie a lui Tarzan.

Fabulosul Tarzan al cinematografului, cu ale sale 57,8 secunde din 1927, nu s-ar putea califica astăzi nici în finalele campionatelor Franței. În momentul de față există mii de înotători care înoată mai repede decît acest semizeu. În mod firesc, bătrînul s-ar putea întreba : **„Și atunci, epoca mea n-a reprezentat nimic ?"**

Și totuși...

Pe vremea sa, Weissmüller înota într-un maiou greu, care îi stringea nu numai șoldurile ci și pieptul, frînînd înaintarea. Acest maiou, care cîntărea ud 4 kilograme, reprezenta cel puțin o secundă și jumătate pe 100 m. Cu alte cuvinte, dacă scădem acest „handicap" din totalul lui 57,8, ajungem la **un nou Weissmüller : 56,3 !**

În vremea lui Tarzan, apa nu era încălzită la 24 de grade, ca astăzi, iar cînd Johnny cîștiga titlul olimpic, în 1924, temperatura ei nu depășea 19 grade. Deci, alte 0,5 secunde. **56,3 minus 0,5 = 55,8 !**

În 1927, tehnica „spargevalului" nu exista. Astfel, se

LABIRINTUL SPORTULUI

mai pierdea o secundă : **54,8 !**

În fața acestei cifre, bătrînii încep să-și umfle pieptul. Se cunoaște astăzi importanța desenului de pe fundul piscinelor în propulsarea înotătorului. Un 0,5 secunde ar fi o cifră minimă. Iată-l deci pe Weissmüller la **54,3 !**

Eroul nostru folosea în cursele sale **virajul plonjant Mc Gillivrey :** era procedeul **nec plus ultra.** Între timp, prin intermediul „culbutei" și avînd — începînd din 1965 — dreptul de a nu atinge peretele cu mîna ci cu orice parte a corpului, ceea ce rotunjește într-o oarecare măsură distanța cu un metru, ca să nu mai vorbim despre tehnica modernă a agățării blocului — „grab-start" — Tarzan al nostru își dă seama că a mai pierdut o secundă. Cu alte cuvinte, **54,3 — 1 = 53,3 !**

Iată, deci, o bună performanță pentru un înotător care ignoră antrenamentul ciclic, interval-training-ul și rezistența în regim de viteză, ca să nu mai vorbim de faptul că antrenorul său, William Bachrach, cînd îl vedea înotînd în zig-zag, deoarece liniile de apă nu existau sau nu erau marcate pe fundul piscinelor, ca astăzi, își punea șapca la o extremitate a bazinului și-i spunea : **„Acum, băiete, ca să mergi drept, uită-te la șapcă".**

Fără îndoială, dacă l-am fi încredințat pe omul-maimuță unor mari antrenori ca Haines, Counsilman sau Jochums, am fi avut un mare campion olimpic la Montreal. Spunem asta fără a diminua meritele marilor înotători ai vremii noastre, pe care-i sfătuim însă să se antreneze mai dur : o eventuală revenire a lui Weissmüller s-ar putea încheia cu destule necazuri.

(După „l'Equipe" — Paris)

RĂSPUNDE Ion Poștașu

I. NĂSTASE, BALERIN LA OPERA ROMÂNĂ DIN BUCUREȘTI. Fiind vorba de un balerin, nu ne surprinde faptul că sînteți tari în... poante ! Deci, o epigramă inspirată de ascensiunea hocheiștilor noștri :

Se mirară microbiștii/Și-i firesc să fie-așa — /C-alfabetul, hocheiștii/ L-au făcut cu... C, B, A !

UN CITITOR DIN REȘIȚA. Este un punct de vedere just : arbitrii trebuie să sancționeze nu numai faulturile... reușite, ci și pe cele încercate dar nerealizate. Este ceea ce prevede și regulamentul. Ca atare, arbitrul N. Cursaru a greșit, neintervenind în nici un fel la atacul lui Dumitru asupra jucătorului reșițean Florea, chiar dacă acesta din urmă, printr-o săritură, a evitat faultul.

RADU ARISANU, BRAN. Ați vrea să deveniți arbitru de fotbal sau de handbal. Dacă ați împlinit 18 ani, faceți un drum pînă la Brașov — e

aproape — și interesați-vă la C.J.E.F.S. Din cînd în cînd, C.J.E.F.S.-urile organizează astfel de cursuri. Eu, în orice caz, vă felicit pentru curaj !

DUMITRU BRUNESCU, ÎNVĂȚĂTOR, COMUNA ISVERNA, MEHEDINȚI. Primul număr al ziarului nostru a apărut în martie 1945.

MIRELA BREȘTIAN, BUCUREȘTI. Vreți să cunoașteți adresa **„cît se poate de exactă"** a tenismanului Jimmy Connors ? Notați-o : Independent Playres Association, 115 Riversside Drive, Salysbury, Maryland, S.U.A. Este cea mai sigură adresă. Cea de-acasă, nu v-ar folosi la nimic, fiindcă e greu de ghicit cînd ajunge și-acasă Jimmy Connors. Ca și alți tenismani de frunte, de altfel, angajați în atîtea turnee.

GHEORGHE GATINA, SATU MARE. **„Cine a fost singurul învingător al lui Ray Sugar Robinson, în întreaga lui activitate sportivă ?".** Fără îndoială, mijlocul Ray Sugar Robinson

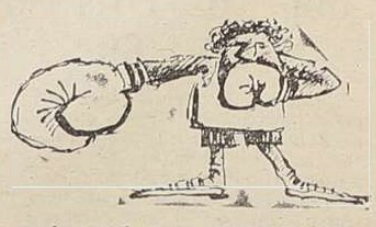

a fost unul dintre cei mai buni pugiliști din istoria acestui sport. Dar el n-a pierdut numai un singur meci (Gîndiți-vă că a boxat pînă la... 45 de ani). El a susținut 202 meciuri, ieșind învingător de 175 de ori (de 109 ori prin k.o.). A pierdut 18 meciuri, fiind făcut k.o. o singură dată (în meciul cu Joe Maxim, disputat la 25 iunie 1959).

V. T. ADJUD. **„Vă trimit aceste rînduri (versuri)".** Dacă n-ar fi fost precizarea din paranteză, nu ne-am fi dat seama.

G. IANCU, SALCIA-TELEORMAN. 1. Cristian Gațu are 31 de ani (nu i-a împlinit încă). Îi urați să mai joace 2—3 ani handbal. Eu aș vrea să mai joace încă zece ! 2. **„Am auzit că fotbalistul Petcu de la Rapid ar fi originar dintr-o localitate din județul Teleorman".** Nu. S-a născut la Bicaz, județul Neamț, la 6 martie 1957. El n-a mai jucat la altă echipă decît Rapid, unde a început primele ghete de fotbal, ca pitic, în 1967.

Ilustrații : N. CLAUDIU